

sende, der har Risikoen, naar Bybudget falder og brækker Benet under denne Transport, kan man fortsætte i det uendelige og sige, at hvis man sætter sig ind i en Droske, er det den kørende, der har Risikoen, naar Droskekusken kommer til Skade, eller hvis man beder en god Ven om at bringe et Brev i en Postkasse, har man selv Risikoen, hvis vedkommende under denne Transportvirksomhed kommer til Skade, eller hvis jeg beder Budet om at komme med et Glas Vand til mig, har jeg Risikoen for, at han muligvis kommer til Skade under Transport af Glasset. Saaledes kan man blive ved i det uendelige, indtil man til Slutning kommer ind i det ganske latterlige. Men man har ikke Lov til, naar man behandler en Sag alvorlig, at trække de hasarderede Eksempler frem, saaledes som den ærede Minister gjorde, og jeg tror ikke, det vil lykkes ham at faa Legatet. Den ærede Minister mente, at Administrationen vilde blive uoverkommelig. Det siger man mange Gange, naar man ikke ønsker at have med en Sag at gøre, det udvikler sig altid efterhaanden til at blive uoverkommeligt. De, der gik i Lag med Administrationen af den nuværende Lov, de, der først bleve Medlemmer af Arbejderforsikringsraadet, ansaa vist ogsaa til en Begyndelse deres Opgave som næsten uoverkommelig eller som meget vanskelig. Vanskelighederne taarnede sig op, det ene Grænsetilfælde kom frem efter det andet, og man var meget tvivlraadig om, hvorledes man skulde bære sig ad. Naar man udvider Antallet af Skadetilfælde ved at drage flere Virksomheder ind under Loven, vokser naturligvis ogsaa Antallet af Grænsetilfælde og vanskelige Tilfælde, som man faar med at gøre, det er ganske klart. Men det maa kunne laves, og jeg antager ogsaa, Regeringen skulde bestille noget, og forudsat, at dette Forslag eller noget i lignende Retning blev til Lov, skulde det vel være dens Opgave at søge at bringe noget saa godt som muligt ud af den. Jeg tvivler heller ikke om, at Regeringen vilde gøre hvad den kunde, det har den vist ved den Opgave, der hidtil har foreligget: Udøvelsen af den nuværende Lov, og det vil ogsaa kunne lade sig gøre, hvis vi faa vedtaget en Udvidelse af den bestaaende Lov.

Som Anke mod Forslaget anførte den ærede Minister, at vi tage ikke en Gang Arbejderne med i de mindre Virksomheder, almindelige Haandværkere. Nej, det have vi ikke gjort, det have vi ikke turdet, vi have ment, som den ærede Mi-

nister har sagt ved en tidligere Lejlighed, at det maa ske ved en stykkevis Reform, thi vi erkende, at det maa arbejdes op i Befolkningen, det er noget, der maa komme efterhaanden ved at tage nogle Stykker ad Gangen. Det er det, vi have gjort, og jeg havde haabet paa noget mere velvillige Udtalelser fra den ærede Ministers Side, end sket er.

Hvad Grundene ere til, at der fra Ministerens Side har været en saadan Uvillie over for dette Forslag, ved jeg ikke, men de kunne jo være forskellige. Jeg skal dog afholde mig fra at jugere over, hvad det kan have været, men jeg er naturligvis glad for, at Ministeren stillede i Udsigt, at der kommer et Forslag fra Regeringens Side angaaende Forsikring af Søfolk. Det er jeg paa de Folks Vegne meget glad for, som det Forslag kommer til at berøre, men jeg vilde have været betydelig mere tilfredsstillet, hvis den ærede Minister havde sagt: Hele denne Historie kunne I rolig lade ligge, Regeringen har et Forslag under Udarbejdelse, der er mindst lige saa vidtgaende som eders, thi saa vilde vi have opnaaet det, vi ønskede. Nu tror jeg, at det, at Sagen er bragt frem for Tinget, har haft sin Virkning. Medlemmer, som have Kompetence til at udtale sig om denne Sag, som til Dels daglig beskæftige sig med disse Forhold, have udtalt sig for en Revision af Loven, om end ikke ganske i samme Retning, som dette Forslag antyder. Det har stor Værdi for denne Sag, og jeg er derfor glad ved, at Sagen er kommen frem, og skal anbefale, at den Udvalgsbehandling, som den kan undergaa, og som jeg vil ønske ikke maa blive meget lang, da jeg haaber, at Rigsdagen snart skal hjemsendes, dog maa bringe Sagen et lille Skridt videre. At Interessen for Sagen ikke er overvældende stor — det ser man paa denne Forsamling, thi her er jo ikke flere, end at vi godt kunde være i et Udvalgsværelse, men de, der have talt, have talt paa deres Partis Vegne, og det maa tages som et Udtryk for, at samtlige Partier i Salen ere enige om, at Ulykkesforsikringsloven skal udvides, og at det maa ske snart.

N. Andersen: Jeg vil blot sige til den ærede Ordfører, at naar jeg nævnedes en Sum af 2—2½ Mill. Kr. som Forsikringspræmie for den ¼ Mill. ny Arbejdere, som Forslagsstillerne tænke at drage ind under Loven, er det Totalbeløbet og ikke det Beløb, der eventuelt vil komme til at falde